

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে চলোঁতে-ফুৰোঁতে স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। জ্ঞান আৰু যোগ এই দুটাই মুখ্য বস্তু, যোগ মানে স্মৃতিত থকা"

প্ৰশ্ন: বুদ্ধিয়ক সন্তানসকলে কোনটো শব্দ মুখেৰে উচ্চাৰণ নকৰে?

উত্তৰ: আমাক যোগ শিকাওঁক, বুদ্ধিয়ক সন্তানসকলে এনেকৈ নকয়। পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ শিকিব লাগে নেকি! এয়া পাঠশালা হৈছে পঢ়িব আৰু পঢ়াবৰ বাবে। এনেকুৱা নহয়, স্মৰণ কৰিবলৈ বিশেষভাৱে বহিব লাগে। তোমালোকে কৰ্ম কৰোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে।

ওঁম শান্তি। এতিয়া আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলক বুজায়। সন্তানসকলে জানে আত্মিক পিতাই এই ৰথৰ দ্বাৰা আমাক বুজাই আছে। এতিয়া যিহেতু তেওঁৰ সন্তান হোৱা সেয়েহে পিতাক অথবা কোনো ভাই বা ভনীক কোৱা যে মোক বাবাক স্মৰণ কৰিবলৈ শিকোৱা, এইটো ৰং (ভুল) হৈ যায়। তোমালোক কোনো সৰু কেঁচুৱাতো নোহোৱা নহয় জানো। এয়াতো জানিছা যে মুখ্য হৈছে আত্মা। আত্মাতো হ'ল অবিনাশী। শৰীৰ হ'ল বিনাশী। ডাঙৰতো আত্মাই হ'ল নহয় জানো। অজ্ঞানকালত এই জ্ঞান কাৰো নাথাকে যে আমি আত্মা হওঁ, শৰীৰৰ দ্বাৰা কথা কওঁ। দেহ-অভিমানত আহিহে কয় – মই এয়া কৰোঁ। এতিয়া তোমালোক আত্মা-অভিমानी হৈছা। তোমালোকে জানা আত্মাই কয় – মই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা কথা কওঁ, কৰ্ম কৰোঁ। আত্মা মেল (পুৰুষ) হয়। পিতাই বুজায় – এই কথাষাৰ বহুতৰে মুখত শুনা যায়, বহুতে কয় – আমাক যোগত বহুৱাওঁক। সন্মুখত এজন বহে, এইটো খেয়ালেৰে যে আমিও পিতাৰ স্মৃতিত বহোঁ, এৰোঁ বহক। কিন্তু পাঠশালাতো এইটো কামৰ বাবে নহয়। পাঠশালা হৈছে পঢ়াৰ বাবে। বাকী এনেকুৱা নহয় যে কেৱল ইয়াত বহিহে তোমালোকে স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাইতো বুজাইছে – চলোঁতে-ফুৰোঁতে, উঠোঁতে-বহোঁতে পিতাক স্মৰণ কৰা, ইয়াৰ বাবে বিশেষভাৱে বহাৰো দৰকাৰ নাই। যেনেকৈ কোনোৱে কয় – 'ৰাম ৰাম' বুলি কোৱা, কি 'ৰাম নাম' বুলি নোকোৱাকৈ স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা নেকি? স্মৰণতো চলোঁতে-ফুৰোঁতেও কৰিব পাৰা। তোমালোকেতো কৰ্ম কৰিও পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। প্ৰেমিকাই প্ৰেমিকক বিশেষভাৱে বহি ইজনে-সিজনক স্মৰণ নকৰে। পেছাগত কাম-কাজ আদি সকলো কৰিব লাগে, সকলো কৰি নিজৰ প্ৰেমিকক স্মৰণ কৰি থকা। এনেকুৱা নহয় যে তেওঁক স্মৰণ কৰিবলৈ বিশেষভাৱে ক'ৰবাত গৈ বহিব লাগে।

তোমালোক সন্তানসকলে গীত বা কবিতা আদি শুনোৱা, সেয়েহে বাবাই কৈ দিয়ে এয়া হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। তেওঁলোকে কয় – শান্তি দিওঁতা, সেয়াতো পৰমাত্মাকে স্মৰণ কৰে, কৃষ্ণক নহয়। ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰি আত্মা অশান্ত হৈ গৈছে সেয়েহে পিতাক মিনতি কৰে কিয়নো তেওঁ হৈছে শান্তি, সুখ, জ্ঞানৰ সাগৰ। জ্ঞান আৰু যোগ মুখ্য দুটা বস্তু, যোগ মানে স্মৃতিত থকা। তেওঁলোকৰ হঠযোগ একেবাৰে বেলেগ। তোমালোকৰ হ'ল ৰাজযোগ। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। পিতাৰ দ্বাৰা তোমালোকে পিতাক জনা বাবে সৃষ্টিৰ আদি, মধ্য, অন্তক জানি গৈছা। তোমালোকৰ সকলোতকৈ বেছি আনন্দৰ কথাতো এয়াই যে ভগৱানে আমাক পঢ়ায়। প্ৰথমতে তোমালোকৰ ভগৱানৰ পুৰা পৰিচয় হোৱা উচিত। এনেকৈতো কেতিয়াও জনা নাই যে যেনেকৈ আত্মা ষ্টাৰ (তৰা) হয়, তেনেকৈ ভগৱানো ষ্টাৰ হয়। তেৰোঁ আত্মা হয়। কিন্তু তেওঁক পৰম আত্মা, চুপ্ৰিম ছ'ল বুলি কোৱা হয়। তেওঁ কেতিয়াও পুনৰ্জন্মতো নলয়। এনেকুৱা নহয় যে তেওঁ জন্ম মৰণত আহে। নহয়, পুনৰ্জন্ম নলয়। নিজে আহি বুজায় – মই কেনেকৈ আহোঁ? ত্ৰিমূৰ্তিৰ গায়নো ভাৰততে আছে। ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰৰ চিত্ৰও দেখুৱায়। শিৱ পৰমাত্মায়ে নমঃ বুলি নকয় জানো। সেই উচ্চতকৈও উচ্চ পিতাক পাহৰি গৈছে, কেৱল ত্ৰিমূৰ্তিৰ চিত্ৰ দি দিছে। ওপৰত শিৱতো নিশ্চয় থকা উচিত, যাৰ দ্বাৰা এইটো বুজি পাব যে এওঁলোকৰ ৰচয়িতা হৈছে শিৱ। ৰচনাৰ পৰা কেতিয়াও উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায়। তোমালোকে জানা যে ব্ৰহ্মাৰ পৰা কোনো উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায়। বিষ্ণুৰতো হীৰা-মুকুতাৰ মুকুট আছে নহয় জানো। তোমালোক শিৱবাবাৰ দ্বাৰা পুনৰ মূল্যহীনৰ পৰা মূল্যৱান হৈছা। শিৱৰ চিত্ৰ নোহোৱা বাবে সকলো থগুন হৈ যায়। উচ্চতকৈ উচ্চ হ'ল পৰমপিতা পৰমাত্মা, এয়া তেওঁৰ ৰচনা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে 21 জন্মৰ বাবে পিতাৰ পৰা স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। তাত এনেকৈ বুজে যে লৌকিক পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাইছোঁ। তাত এইটো নাজানে যে এয়া বেহদৰ পিতাৰ পৰা লাভ কৰা প্ৰালঙ্ক। এয়া তোমালোকে এতিয়া জানিছা। এতিয়াৰ উপাৰ্জন তাত 21 জন্ম চলে। তাত এইটো নাজানে, এই জ্ঞান একেবাৰে নাথাকে। এই জ্ঞান দেৱতাসকলৰো নাথাকে, শূদ্ৰসকলৰো নাথাকে। এই জ্ঞান তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰহে আছে। এয়া হ'ল আত্মিক জ্ঞান, 'স্পীচুৱেল' (আধ্যাত্মিক)ৰ অৰ্থও নাজানে। ডাক্তৰ অফ্ ফিল'চফী (ডক্তৰেট) বুলি কয়। ডাক্তৰ অফ্ স্পীচুৱেল

নলেজ (আধ্যাত্মিক জ্ঞানৰ ডক্তৰেট) এজন পিতাই হয়। পিতাক চাৰ্জন (চিকিৎসক) বুলিও কোৱা হয়। সাধু সন্ন্যাসী আদি কোনো চাৰ্জন নহয়। বেদ, শাস্ত্ৰ আদি পঢ়াসকলক জানো ডক্তৰ বুলি কোৱা হয়। যদিও টাইটেলো (উপাধিও) দি দিয়ে কিন্তু বাস্তৱত এজন পিতাই হৈছে আত্মিক চাৰ্জন, যিজনে আত্মাক ইনজেকচন (বেজী) দিয়ে। সেয়া হ'ল ভক্তি। তেওঁলোকক “ডক্তৰ অফ্ ভক্তি” বুলি কোৱা উচিত যিয়ে কেৱল শাস্ত্ৰৰ জ্ঞান দিয়ে। তাৰ পৰা কোনো লাভ নহয়, অৱনতিয়ে হৈ থাকে। তেন্তে তেওঁলোকক ডক্তৰ বুলি কেনেকৈ ক'বা? ডক্তৰেতো উপকাৰ কৰে নহয় জানো। এই পিতাতো হৈছে অবিনাশী জ্ঞান চাৰ্জন। যোগবলৰ দ্বাৰা তোমালোক এভৰহেন্ডি (সৰ্বদা নিৰোগী) হোৱা। এয়াতো তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা। বাহিৰত থকাসকলে কি জানিব! তেওঁক অবিনাশী চাৰ্জন বুলি কোৱা হয়। আত্মাত যি বিকাৰৰ খাদ পৰিছে, সেয়া আঁতৰ কৰা, পতিতক পাৱন কৰি সংগতি দিয়া – পিতাৰ এই শক্তি আছে। অলমাইটী (সৰ্বশক্তিমান) পতিত-পাৱন এজন পিতা হয়। অলমাইটী বুলি কোনো মনুষ্যক ক'ব নোৱাৰি। তেন্তে পিতাই কোনটো শক্তি দেখুৱায়? সকলোকে নিজৰ শক্তিৰে সংগতি দি দিয়ে। তেওঁক “ডক্তৰ অফ্ স্পীচুৱেল নলেজ” বুলি কোৱা হ'ব। ডক্তৰ অফ্ ফিল'চফী – এনেকুৱাতো অনেকানেক মনুষ্য আছে। স্পীচুৱেল ডক্তৰ এজনেই। সেয়েহে এতিয়া পিতাই কয় – নিজকে আত্মা বুলি ভাবি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা আৰু পবিত্ৰ হোৱা। মই আহিছোঁৱেই পবিত্ৰ সৃষ্টি স্থাপন কৰিবলৈ, তোমালোক আকৌ পতিত কিয় হোৱা? পাৱন হোৱা, পতিত নহ'বা। সকলো আত্মাৰ প্ৰতি পিতাৰ ডাইৰেক্সন (নিৰ্দেশনা) হৈছে – গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি পদুম ফুলৰ নিচিনা পবিত্ৰ হৈ থকা। বাল ব্ৰহ্মচাৰী হোৱা তেতিয়া আকৌ পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ মালিক হৈ যাবা। ইমান জন্ম যি পাপ কৰিছা, এতিয়া মোক স্মৰণ কৰিলে পাপ ভস্ম হৈ যাব, মূলবতনত পবিত্ৰ আত্মাসকলেহে থাকে। পতিত কোনেও যাব নোৱাৰে। বুদ্ধিততো এইটো স্মৃতি ৰাখিবই লাগে – বাবাই আমাক পঢ়ায়। ষ্টুডেণ্টে (বিদ্যার্থীয়ে) এনেকৈ ক'ব জানো যে আমাক টিচাৰ (শিক্ষক)ক স্মৰণ কৰিবলৈ শিকোৱা। স্মৰণ কৰিবলৈ শিকোৱাৰ কি প্ৰয়োজন। ইয়াত (চন্দলীত) কোনো নবহিলেও কোনো কথা নাই। নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। তোমালোকে গোটেই দিন পেছাগত কাম-কাজ আদিত থকা সেয়েহে পাহৰি যোৱা, সেইবাবে ইয়াত বহোৱা হয়। এই 10-15 মিনিটো স্মৰণ কৰা। তোমালোক সন্তানসকলেতো কাম-কাজ কৰিও স্মৃতিত থকা অভ্যাস কৰিব লাগে। আধাকল্পৰ পাছত প্ৰেমিকক লগ পোৱা। এতিয়া তেওঁ কয় – মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক আত্মাৰ পৰা খাদ (বিকাৰৰ লেপ) আঁতৰি যাব আৰু তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হৈ যাবা। তেন্তে কিয়নো স্মৰণ কৰিব নালাগে। ত্ৰীক যেতিয়া গাঁঠি বান্ধে তেতিয়া তেওঁক কয় – পতি তোমাৰ গুৰু ঈশ্বৰ সকলো হয়। কিন্তু তথাপি তেওঁতো মিত্ৰ, সম্বন্ধীয়, গুৰু আদি বহুতকে স্মৰণ কৰে। সেয়াতো দেহধাৰীৰ স্মৃতি হৈ গ'ল। এওঁতো পতিৰো পতি, তেওঁক স্মৰণ কৰিব লাগে। কিছুমানে কয় – আমাক নেষ্ঠাত বহুৱাওক (সন্মুখত বহি যোগাভ্যাস কৰাওক)। কিন্তু তাৰ পৰা কি হ'ব। 10 মিনিট ইয়াত বহিলেও এনেকৈ নাভাবিবা যে কোনোবাই একৰস হৈ বহে। ভক্তি মাৰ্গত কাৰোবাৰ পূজা কৰিবলৈ বহিলে তেতিয়া বুদ্ধি বহুত ইফালে-সিফালে গৈ থাকে। ঐকান্তিক ভক্তি কৰোঁতাসকলৰ এইটোৱে চিন্তা থাকে যে আমাৰ সাক্ষাৎকাৰ হওক। এইটো আশাতে বহি থাকে। এজনৰ লগনত ল'ভলীন (স্নেহত বিলীন) হৈ যায়, তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ হয়। ইয়াকে ঐকান্তিক ভক্তি বুলি কোৱা হয়। সেই ভক্তি প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাৰ দৰে। খাওঁতে-লওঁতে বুদ্ধিত স্মৃতি থাকে। তাত বিকাৰৰ কথা নাথাকে, শৰীৰৰ প্ৰতি প্ৰেম জাগি উঠে। এজনে আনজনক নেদেখাকৈ থাকিব নোৱাৰে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই বুজাইছে – মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। কেনেকৈ তোমালোকে ৪৪ জন্ম লৈছা। বীজক স্মৰণ কৰিলে গোটেই বৃক্ষ স্মৃতিলৈ আহি যায়। এয়া ভেৰাইটী (ভিন্ন প্ৰকাৰৰ) ধৰ্মৰ বৃক্ষ নহয় জানো। এয়া কেৱল তোমালোকৰ বুদ্ধিতহে আছে যে ভাৰত গ'ল্ডেন এজত (স্বৰ্ণম যুগত) আছিল, এতিয়া আইৰণ এজত (লৌহ যুগত) আছে। এই ইংৰাজী শব্দটি ভাল, ইয়াৰ অৰ্থ ভালকৈ ওলায়। আত্মা খাটি সোণ হয় পাছত তাত খাদ পৰে। এতিয়া একেবাৰে মিছা হৈ গৈছে, ইয়াকে কোৱা হয় আইৰণ এজড। আত্মা আইৰণ এজড হৈ যোৱা বাবে অলংকাৰো (শৰীৰো) এনেকুৱা হৈ গৈছে। এতিয়া পিতাই কয় – মই পতিত-পাৱন হওঁ, মামেকম্ স্মৰণ কৰা। তোমালোকে মোক আহ্বান কৰা – হে পতিত-পাৱন আহ। মই কল্পই কল্পই আহি তোমালোকক এই যুক্তি শুনাওঁ। মনমনাভৱ, মধ্যাজী ভৱ অৰ্থাৎ স্বৰ্গৰ মালিক হোৱা। কিছুমানে কয় – আমি যোগত বহুত মজা পাওঁ, জ্ঞানত ইমান মজা নালাগে। বচ, যোগ কৰিয়ে তেওঁলোক পলাব। যোগেই ভাল লাগে, তেওঁলোকে কয় আমাকতো শান্তি লাগে। অচ্ছা, পিতাক যিকোনো ঠাইতে বহি স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰি কৰি তোমালোক শান্তিধামলৈ গুছি যাবা। এই ক্ষেত্ৰত যোগ শিকোৱাৰ কথাই নাই। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এনেকুৱা বহুত আছে যিসকলে চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ)লৈ গৈ 30-45 মিনিট বহে, তেওঁলোকে কয় – আমাক নেষ্ঠা কৰাওঁক নতুবা ক'ব – বাবাই যোগত বহাৰ প্ৰ'গ্ৰাম (কাৰ্যসূচী) দিছে। ইয়াত বাবাই কয় – চলোঁতে-ফুৰোঁতে স্মৃতিত থকা। নকৰাতকৈ বহাটোৱে ভাল। বাবাই মানা নকৰে, লাগিলে গোটেই ৰাতি বহা, কিন্তু এনেকুৱা অভ্যাস কৰিব নালাগে যে কেৱল ৰাতিহে স্মৰণ কৰিব লাগে। কাম-কাজ কৰোঁতেও স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। এই ক্ষেত্ৰত বহুত

মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। বুদ্ধি বাবে বাৰে আনফালে গুচি যায়। ভক্তি মার্গতো বুদ্ধি অন্যফালে গুচি যায় পাছত নিজক নিজে চিকুটি দিয়ে। যিসকল সঁচা ভক্ত হয় বাবাই তেওঁলোকৰ কথা কয়। গতিকে ইয়াতো নিজৰ লগত এনেকুৱা কথা পাতিব লাগে। বাবাক কিয় স্মৰণ নকৰিলা? স্মৰণ নকৰিলে তেন্তে বিশ্বৰ মালিক কেনেকৈ হ'ব? প্ৰেমিক-প্ৰেমিকাতো নাম-ৰূপত ফাঁচি থাকে। ইয়াতেতো তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি পিতাক স্মৰণ কৰা। এই আত্মা শৰীৰৰ পৰা পৃথক হয়। শৰীৰত আহিলে কৰ্ম কৰিবলগীয়া হয়। এনেকুৱাও বহুত আছে যিসকলে কয় – আমি সাক্ষাৎকাৰ কৰিব বিচাৰোঁ। এতিয়া কি সাক্ষাৎকাৰ কৰিব। তেওঁতো বিন্দু নহয় জানো। অচ্ছা, কোনোৱে কয় আমি কৃষ্ণৰ সাক্ষাৎকাৰ কৰিব বিচাৰোঁ। কৃষ্ণৰতো চিত্ৰও আছে নহয় জানো। যিজন জড় হয় সেয়া আকৌ চৈতন্যত দেখিব ইয়াৰ দ্বাৰা কি লাভ হ'ল? সাক্ষাৎকাৰৰ দ্বাৰা লাভ হ'ব জানো। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া আত্মা পবিত্ৰ হ'ব। নাৰায়ণৰ সাক্ষাৎকাৰ হ'লে জানো নাৰায়ণ হৈ যাব।

তোমালোকে জানা – আমাৰ এইম-অবজেক্ট (লক্ষ্য-উদ্দেশ্য) হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হোৱা কিন্তু নপঢ়িলে হ'ব জানো। পঢ়ি বুদ্ধিমান হোৱা, প্ৰজাও তৈয়াৰ কৰা, তেতিয়া লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব। মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। পাছ উইথ্ অনাৰ (সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ) হোৱা উচিত যাতে ধৰ্মৰাজৰ শাস্তি খাবলগীয়া নহয়। এয়া মুৰব্বী সন্তানো লগত আছে, এৰোঁ কয় – তোমালোক তীৱ্ৰ বেগত যাব পাৰা। বাবাৰ ওপৰততো কিমান বোজা আছে। গোটেই দিন কিমান খেয়াল কৰিবলগীয়া হয়। মই ইমান স্মৰণ কৰিব নোৱাৰোঁ। ভোজন কৰোঁতে অলপ সময় স্মৃতি থাকে পুনৰ পাহৰি যাওঁ। ভাবো – বাবা আৰু মই একেলগে খোজকাটি আছোঁ। খোজ কাঢ়োতে কাঢ়োতে বাবাক পাহৰি যাওঁ। সহজে পিছলা বস্তু নহয় জানো। স্মৃতি বাৰে বাৰে পিছলি যায়। এই ক্ষেত্ৰত বহুত মেহনত কৰিবলগীয়া হয়। স্মৃতিৰ দ্বাৰাহে আত্মা পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। বহুতক পঢ়ালে তেতিয়া উচ্চ পদ পাব। যিসকলে ভালদৰে বুজি পায় তেওঁলোকে ভাল পদ পাব। প্ৰদৰ্শনীত কিমান প্ৰজা তৈয়াৰ হয়। তোমালোক প্ৰত্যেকে লাখ-লাখৰ সেৱা কৰিবা আকৌ নিজৰ অৱস্থাও এনেকুৱা হোৱা উচিত। কৰ্মাতীত অৱস্থা হৈ গ'লে তেতিয়া শৰীৰ নাথাকিব। আগলৈ গৈ তোমালোকে বুজিবা এতিয়া যুদ্ধ তীৱ্ৰ হৈ যাব তাৰ পাছত অনেক তোমালোকৰ ওচৰলৈ আহি থাকিব। মহিমা বাঢ়ি গৈ থাকিব। অন্ত সময়ত সন্ধ্যাসীসকলো আহিব, পিতাক স্মৰণ কৰিবলৈ লাগি যাব। তেওঁলোকৰ পাৰ্ট (ভূমিকাই) হ'ল মুক্তিধামলৈ যোৱা। স্তানতো নল'ব। তোমালোকৰ মেছেজ (বাৰ্তা) সকলো আত্মালৈকে যাব লাগে, বাতৰি কাকতৰ দ্বাৰা বহুতে শুনিব। কিমান গাঁও আছে, সকলোকে বাৰ্তা দিব লাগে। মেছেজাৰ, পয়গম্বৰ তোমালোকেই হোৱা। পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলাঁতা পিতাৰ বাহিৰে আন কোনো নাই। এনেকুৱা নহয় যে ধৰ্মপ্ৰতিষ্ঠাপকে কাৰোবাক পাৱন কৰি তোলে। তেওঁলোকৰ ধৰ্মতো বুদ্ধি পাব লাগিব, তেওঁলোকে উভতি যোৱাৰ ৰাস্তা কেনেকৈ দেখুৱাব? সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই হয়। তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। বহুত আছে যি পবিত্ৰ হৈ নাথাকে। কাম মহাশত্ৰু নহয় জানো। ভাল ভাল সন্তানসকলো বাগৰি পৰে, কুদৃষ্টিও কাম বিকাৰৰে অংশ। এই কাম বিকাৰ বৰ চয়তান। পিতাই কয় – ইয়াৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা তেতিয়া জগতজিৎ হৈ যাব। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) কাম-কাজ কৰিও স্মৃতিত থকাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। পিতাৰ লগত যাবলৈ বা পাৱন নতুন সৃষ্টিৰ মালিক হ'বৰ বাবে পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে।

(2) উচ্চ পদ পাবৰ কাৰণে বহুতৰে সেৱা কৰিব লাগে। বহুতকে পঢ়াব লাগে। মেছেজাৰ (বাৰ্তাবাহক) হৈ এই মেছেজ (বাৰ্তা) সকলোলৈকে পঠাব লাগে।

বৰদান: 'মোৰ ভাৱ'ৰ সূক্ষ্ম স্বৰূপকো ত্যাগ কৰোঁতা সদায় নিৰ্ভীক, নিচিন্ত বাদশ্বাহ হোৱা আজিৰ সৃষ্টিত ধনো আছে আৰু ভয়ো আছে। যিমনে ধন সিমনে ভয়তে খায়, ভয়তে শোৱে। য'ত মোৰ ভাৱ আছে ত'ত ভয় নিশ্চয় থাকিব। কোনো সোণৰ হৰিণো যদি মোৰ হয় তেন্তে ভয় আছে। কিন্তু যদি মোৰ এজন শিৱবাবা তেনেহ'লে নিৰ্ভীক হৈ যাব। গতিকে সূক্ষ্ম ৰূপতো 'মোৰ-মোৰ'ক চেক (পৰীক্ষা) কৰি সেয়া ত্যাগ কৰা তেতিয়া নিৰ্ভীক, নিচিন্ত বাদশ্বাহ হৈ থকাৰ বৰদান পাই যাব।

স্নোগান: আনৰ বিচাৰক সন্মান দিয়া – তেতিয়া তোমালোকৰ স্বতঃ সন্মান প্ৰাপ্ত হ'ব।

!! ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ !!

ཨྲྀྣ ཤྲྀྣ!!